

Dette værk er downloadet fra Slægtsforskernes Bibliotek

Slægtsforskernes Bibliotek drives af foreningen Danske Slægtsforskere. Det er et privat special-bibliotek med værker, der er en del af vores fælles kulturarv omfattende slægts-, lokal- og personalhistorie.

Støt Slægtsforskernes Bibliotek – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om sponsoratet her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug. Videre publicering og distribution uden for husstanden er ulovlig.

Links

Slægtsforskernes Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

lets spec

S ö r g e t a l e

o v e r

Geheime-Statsminister

O v e M a l l i n g,

Ridder af Elefanten, Storkors af Dannebrogen, Dannebrogsmænd, første og bestyrende Medlem af Directio-
nen for Universitetet og de lærde Skoler, Chef for
det store Kongelige Bibliothek, Kongelig
Historiograph &c. &c.

Bed Bisættelsen i Holmens Kirkes Capel
den 24de November 1829.

A f

Confessionarius Dr. Mynster.

K i ö b e n h a v n.

Sorlagt af Universitetsboghandler C. A. Reigel.

Trykt hos Hofbogtrykker E. A. S. Møller,

Naadhuusstrædet No. 45.

Den Dag, der nu vikler sig løs af Nattens
Skjød at lyse over Danmarks Sletter, finder Dve
Malling ikke mere iblandt os. Vandens, som be-
siede dette Stov, er vegen bort til lysere Egne, og
over den ærværdige Skikkelse dækker nu Ristens faste
Laag; disse Mure hegne mellem de Levende og de
Døde, og snart skal i den affides fredelige Døds-
mark*) Jorden skjule, hvad dens er; kun den eens-
omme, tankefulde Vandrer besøger Gravens stille
Hoi, men Livets Brimmel bruser udenfor, og Hans
Stemme høres ikke mere, Hans Raad er ikke mere
deri. Ligesom Han aldrig ved udvortes Glimmer

---

*) Kirkegaarden i Gjentofte.

søgte at drage noget Die til sig, saaledes har Han ogsaa villet, at naar hans Time var slaaet, da skulde Hans sidste Bei skiules for Mængdens Blik, og kun vi Faa ledsage Støvet til dets Ro. Men ligesom hans stille Liv blev i sine Virkninger fornummet vidt omkring, saaledes vil ogsaa denne eensomme Time vække Beemob, saa langt Danmark's Grændser naae, og vor Klage finde Gienlyd fra Norges Fjelde, fra Elbens Bredder, og tone ud i Rigerne, saa langt de Dancks Navn er hørt.

Thi hvilken Gnefte er der i vort Folk, som hævede sig over den laveste Stræben, hvis Siel Kundskabens Straale berørte, som ikke fra sin Ungdom kiendte Dve Mallings Navn? Det Navn var paa Barnets Læbe, som det var i vise Oldingers Forsamling, og som det hørttes i Kongens Raad. — Der ere Helte, som udvide et Riges Grændser, som først grundfæste dets Magt, hvis Bedrivter vinde deres Navn en forfærdende Glands. Der ere Lovgivere, som ordne de grundede Riger, som foreskrive Tingenes Gang, anvise enhver Borger hans Ret

og hans Pligt, og allevegne fremkalde som en ny Skabning. Der ere ogsaa de, der plante Dannelsens ædle Spire, der ordne Forestillingerne i Menneskenes Siel, ordne Sproget paa deres Læber, der tilbyde sig som Tolke for enhver større Tanke, for enhver oplivende Følelse, for enhver ædel Idret; dem betroe de hengangne Slægter deres Hæder, de vække de vordende Slægter ved Ærens, ved Dydens, ved Religionens Røst; de udbrede deres Virksomhed over enhver ~~Stad~~ ethvert Huus, i ethvert Menneskes Hierte, uden dem samle Heltene kun golde Dræner, uden dem arbejde Lovgiverne forgieves, og kunne ikke forene Folkene i det Liv, de vilde fremkalde. Blandt disse fremtraadte Mallings allerede i sin Ungdom; thi tidligen havde han opflaætt Krønikens gamle Blade, og lyttet efter Sagnet's indholdsrige Røst, Dvertalelsen boede tidligen paa hans Læber, og Følelsen for alt Godt og Skønt og Stort i hans Siel; han skionede enhver Fortieneste, og hans rolige Haand holdt stadigen Billighedens Vægtstaaal. Det var en Tiid, da de aande-

Ilge Kræfter paa ny mægtigen rørte sig i Danmark, da Folket higede efter at afkaste det Fremmedes Ewang, og selvstændigen at indtage sin Plads i de danske Folkeslags Række. Den natlige Lampe brændte i Videnskabshyrkerens Hal, og Lænterne gruvede, og Digtterne sang, og af Kunstnerens slabende Sjel fremtraadte nye Skikkelser. Da behøvedes der Mand, hvis Aand kunde omfatte de forskellige Virksomheder, som kunde samle det Fordivvede, og aflibe det Raade, som ~~danke sig til Folket, og i deres Hænder sammensmelte~~ de gamle Lyd, som røre Hjærterne med tilsvant Kraft, og de nye, som stedse vælde frem af den evigrige Aare. Hvor fuld og klar og reen bølger sig nu ikke den danske Aales hellige Støm gennem alle Videnskabens Krumninget, ~~gennem alle~~ Digtningens Lunde! Men Alle, som nu tale, hørte i deres Ungdom til denne Mand's Stemme, og lærte næsten de første Toner af ham, i det han tillige lærte dem Retfærd og Borgerfint, Sielsfrihed og pligtmæssig Lydighed, Barmhertighed og Fromhed, lærte dem de Dyder, hvis Glans lyser gennem

Karhundreder, og de, som kun øves i det Forbørgne, lærte dem at bruge det Liv, som er, og at tænke paa det, som kommer.

Det var ogsaa en Tid, da Folkets Tilstand i mange Henseender skulde vorde en ny, tunge Lænder skulde brødes, gamle indgroede Forbommes Magt skulde svækkes, og nye indtrængende Forbommes Magt standses. Da kaldtes Malling til offentlig Embede. Flere end halvhundrede Aar ere suntne i det Forbigangnes Skib, siden den unge Mand tog fat paa det Arbejde, som den mere end firrindstuyes aarige Elvng fortsatte indtil saa Dimer, før Herren kaldte ham til den velfortiente Hvile. Og i alle disse Aar, under alle disse Drøveltninger mødte Dvs Mallings Navn allevegne. Ikke ad hemmelige Veje, men ad Arbeidsomheds og Rettskaffensheds Vej, steg den duelige Arbejder — som hans Konge allerede kaldte ham, da han først anviste ham det Sted, hvorfra han skulde begynde — fra eet Trin til et andet, indtil han sad i Kongens øverste Raad. Andre maae sammentælle hans Livs Idrætter, spørge

i det Høie og i det Lave, hvor Han har været og virket og gavnet. Her haster Tanken giennem det Hele, og faa Ord skulle omfatte et saa langt, saa ærefuldt, saa mangesidigen virksomt Liv. Men hvor ønskede jeg i dette Dieblif, her ved denne Riste, der indflutter faa dyrebare Levninger, at kunne tale til Danmarks hele Folk, at kunne sige til Høie og Ringe, til Gamle og Unge: Kommer ihu, hvad det er, i en saadan Række af Aar villig og uforsvædet at have toget Deel i Besiddinger, næsten uden Tæl, hvortil Konges og Medborgeres Tillid kaldte, i al denne Tid at have understøttet ethvert gavnligt og priisværdigt Foretagende til Enkeltes og det Heles Vel, og selv at have medvirket i de fleste, i saa lang en Tid flest at have holdt sit Navn blandt de Hæderligstes i Landet, og utrættet af Vanskeligheder og Besværligheder, ubøiet af Alder, af Legemsfvagthed, i Ordets egentligste Forstand næsten indtil sit sidste Aandedræt, at have arbejdet i sin Konges og sit Fædrelands Tjeneste med samme Redebonhed, Opmærksomhed og Aandsmunterhed! Jeg vilde sige

til den Slægt, som nu besidder Landet, og til den, som opvozer at indtage den forrige's Sted: lad Avind og Bagtalelse træde frem, lad dem frit fremsøre enhver Anklage, hvormed de elste at besudle ethvert ærværdigt Minde; vi ville kalde Sandheden frem, og lade den vidne for Samtid og Eftertid, vidne for Hans Ansyn, som dømmes Levende og Døde. See! vilde jeg sige, denne Mand talede tidligen i sit Liv til de Unge om Redelighed, om uegennyttig Forvaltning af Embeder i Landet; han har selv beklædt mange, vigtige, høie: har han taget Gaver, og tilløst Vinene? har Guldet klæbet ved hans Hænder? Næsten al hans Eiendom er indsluttet inden disse Fjælle. Dog ødslede han ikke med det timelige Gods; han talde tidligen til de Unge om Sparvelighed og Nøisomhed, og talede ikke tomme Ord. Aldrig bar han denne eller nogen Dyb til Skue, men J, der kiendte Ham giennem Hans lange Banbring, der kiendte Ham paa den ubvortes Vred høieste Trin, have J kiendt Nogen mere maadeholden, der kunde nøies med Mindre? Han valte de

Unga til Mod og Styrke, til Hærdelse af Legem og
 Siel; han var ikke kaldet til at dele Krigens Nøis
 og Fare, men have I kiendt Noget, stærkere til at
 udholde Legemsmerter, stærkere mod Uenigheder
 og Sorger? Han talede om Arbeidsomhed, og hvo
 har seet Ham trættes? om Droskab med Konge og
 Fædreland, og naar har Han svigtet? om Retfærd-
 ighed, og hvo har fundet Hans Dre tillukt for hvad
 der var ret og billigt? om sand, ustrømtet Gudsa-
 frygt, og naar har Han spottet, eller naar har Han
 hyllet? Han skildrede de huuslige Dyders høie Værd,
 deres rene Lyksalighed — at! med blødende Hierte
 vandre vi Tanken hen til den Kreds, han forlod, hvil-
 len han i et den lange Tid opløvede, hvor han nød
 den kiereste Bøn for al sin Nøis, og der spørge vi
 Hustru, Sønner, Døttre, enhver Frænde, enhver
 Ven, hvad han var som Mand og som Fader.
 Han prisede Mildhed og Barmhertighed, og hvo
 var glædere ved at give, hiælpe, tiene? Han prisede
 Sagtmødighed og Forsønlighed, og hvo kunde saales-
 des, som Han, stille de oprørte Lidenskabers Brusen?

hvo var villigere til at tilgive og at glemme? Han vidnede mod Sielens Gift, alt det Ubles uforsonlige Fiende, mod den tomme Forføngelighed, i det han tillige selv søgte at fremkalde den samme Urets velgiørende Kælelse. See! ogsaa den udbortes Uret udgød al sin Overflodighed over Ham, søgte Ham, medens Han ikke søgte den; men hvo har nogensinde seet, at Han brugte den for at paabyde tvungen Uretsbødighed? og hvo har dog seet, at Nogen vovede mod Ham det Uvømmelige? Det var Sielens Rø, det var den høie sædelige Børdighed, som indvortes fra udbredte sig over det skønne Kaskyn; det var Bevidstheden om det lange, uplettede, i Ordets ædelste Betydning anstændige Liv, der dunkelt ledsagede Ham selv, og der klart paatrængte sig Enhver, som nærmede sig til Ham.

Det er nu altsammen indhyllet, det hele Liv dunklet ned i Forføngelighedens Grav. Men Grindringen lever, trøstende for de Uldre, vækkende for de Yngre; seer Urens Bane aaben ogsaa for Den, hvem Fødsel og Rigdom ikke begunstigede, da Han

indtraadte derpaa! I det dybe Beemod, hvormed Hjertet river sig løs fra dette Sted, er der ogsaa den dybeste, meest levende Tak til Livets og Dødens Herre. Skjøndt der kun vare faa Skikkelser af alle dem, der svandt bort fra mit Syn, som mine Mine hellere atter vilde skue, end Din, du hæderkronede Døding! dog vilde jeg ikke kalde Dig tilbage, dersom det stod til mig. Nei! Taaren i mit Øie takker Gud for det Endeligt, der blev Dig til Deel, at Du, lønnet med Din Konges Raade, med Folkets Høiagtelse og Kierlighed, lykkelig i Dit venlige Hiem, har kunnet lægge Din Vandrestav i den rette, belsilige Stund, og forlade dette Jordiske uden smertelig Skilsmisse; jeg takker Gud, at jeg, Deeltager i Dit sidste Arbeide, har seet Dig i Dit Livs sidste Aften endnu den Samme, som jeg kiendte Dig i alle de Aar, det forundtes mig at være nærmere Vidne til Din ærefulde Vandel. Nei! jeg vilde ikke kalde Dig tilbage, at jeg skulde seet Dig vandre kun som en Skygge af det Forbigangne, seet Sygdomme langsomt fortære den Stærkes Kraft.

Langt hellere end at skue dette, vil jeg i min Siels Alvor, i mit Hjertes Beemod gaae til Din tause Grav, hvor Du har villet, at dine Been skulle hvile, ved de Steder, hvor Du saa mangen Gang i Naturens Skjød fandt Hvile efter Dagens Arbeide, og ny Kraft til den næste Morgen.' Der gaaer Vandrerer forbi, og siger til den Anden: hist er Dve Mallings Grav; og enhver Danskt Kiender det Navn, og i ethvert Hjerte vækker den Lyd de forunderlige Følelser, i hvilke Grefrygt og Taknemmelighed blande sig med Savn og med Trøst. Paa Graven henlægger Fædrelandet den Krands, som Du saa ofte, saa gjerne har raakt Andre. I den Krands fletter Borgerindet sit Egeløv, og Videnskab og Kunst sine Laurbær, og ægtefabelig og sønlig og datterlig Kierlighed sine Cypresser. I den Krands flettes ogsaa mangt et Blomster, som stille og bly neppe voer at begiere sin Plads; det er from Hengivenheds Gave, men Taknemmeligheds Laarer have bedugget den, og ville bevare den fra at visne. Ja, faderlige Ven! Taknemmeligheds Laarer have ogsaa væ-

det det Blomster, jeg i denne Time flettede i den store Krands; Du vil ikke forsmaae det, det rækkes Dig fra et Hierte, som Du ogsaa har elsket, og som aldrig glemmer Dig, saa længe det flaaer. — Hisset — o I Danmarks Hædermænd fra den Slægt, som er sunken, Alle denne Mand's Forbundne, hans Ungdoms Venner, hans Manddoms Medarbeidere, eller fremlevede ved hans Haand! nu tilhører Han Eder's store, skinnende Forsamling, og I føre Ham til den evige Dommer og Forbarmer, som alene rækker den ufortrængelige Krands.
